

ven til til Danmarks Fordeel, til dets Beskyttelse, og Danmark maa ønske den opretholdt mod enhver frivold Anfægtelse, men man taler om Londonertraktaten, som om vor Existentis beroede paa den, som om en Traktat havde skabt vor Tilværelse som Folk og Stat. Man taler om Monarkiets Integritet, og naar man vil oversætte disse fremmede Ord, saa mener man dermed Holsteens Forbindelse med de øvrige Landsdele (En Stemme: Nei!) So, Holsteens Forbindelse med de øvrige Landsdele er ganske vist en Fordeel for disse, og det vilde navnlig være et stort finansielt Tab, hvis denne Forbindelse ikke forstattes; det vilde bryde mange Forhold, hvis en Forbindelse, der har været, om ikke i 400 Aar, — thi det er en stor historisk Usandhed, — men i alt Fald længe paa een Gang blev affaaeren. Men naar man taler derom som det Vigtigste og det Væsentligste, saa tænker man ikke paa, at vi dog ikke kunne erobre Holsteen, for at sammenfælde det med de øvrige Landsdele. So, der er virkelig Folk, der er unge nok til at troe det, om det end ikke har været den almindelige Mening, og jeg indrømmer ogsaa, at naar Herremanden fra Dolzig var den Æneste, som gjorde os det stridigt, saa vilde det ikke, selv om han blev understøttet af sin Vens, Hertugen af Koburgs, hele Armee, være nogen vanskelig Sag at erobre det. Men dersom Tydsland holder paa det, som det gjør, saa antager jeg, at det vilde være ligesaa vanskeligt, som det vilde være for 2 Mand at jage alle os 40 eller 50 Medlemmer, der ere her i Salen, ud af den, naar vi ikke af os selv vilde gaae. Men der er jo heller ikke Tale om at stille Holsteen fra Danmark. Østerrig og Preussen have jo ikke erklæret Londonertraktaten for ugyldig, de have ikke forlangt, at Holsteen skal udleveres til dem, og dog er der her en saadan Nærighed til Holsteen, et saadant brændende Begjær efter at komme sammen med det igjen, efterat vi have været stille fra dette velvillige og velsindede Land i en heel Maaned, at der er Mange, som bryde sig mindre om vor Frihed og Selvstændighed end om denne Forbindelses Gjenoprettelse, og derti, mine Herrer, er det netop, at Taren ligger. Jeg vil erindre om, at en stor Deel Medlemmer af en Samfundsklasse,

som man dog sandelig maa tiltroe en høi Grad af Dannelselse og Oplysning, og som i ethvert Tilfælde har en ikke ringe Indflydelse i Samfundet, i Anledning af Kongens Thronbestigelse indgav en Adresse, hvori de ikke havde et Ord tilovers for vor Frihed og Selvstændighed eller for Forsatningen af 18de November, nei, kun for Heelstaten. Det var saa svagt udtrykt, det indrømmer jeg, at den, der kun læste Adressen flygtigt, til Nød kunde oversee det; men det var dog tydeligt nok udtrykt til, at den holsteenske Stænderforsamlings Præsident kunde underskrive Adressen tilligemed dem. Der udkommer et Ugeblad, — Saa af de Herrer kjende det vistnok — som hedder „Kronen“, og dette Blad understøttes udelukkende af vore fornemme Klasser. Deri prædiktes de meest absolutistiske Lærdomme.

Formanden: Jeg troer dog, at det ærede Medlem vilde handle rigtigere ved ikke paa denne Maade at omtale Forhold, der ligge udenfor Thinget.

Mlong: Ja. Jeg skal da blot sige, at jeg har læst etsteds en Sammenligning mellem den høitagtede Konseilspræsident og Hr. v. Bismark, hvori naturligviis Konseilspræsidenten staaer med Laurbær, men disse Laurbær ere ironiske; man ønskede, at han var en Bismark. Jeg skal gjøre opmærksom paa, at under Forhandlingerne i det andet Thing blev der sagt, at Vedligeholdelsen af Monarkiets Integritet var Hovedsagen; Forsatning, Frihed og Selvstændighed kom først efter dette. En æret Taler ublebde de kongelige Throners Oprindelse „fra evig Tid“; hvis han havde været Konge i Preussen, vilde han naturligviis have sagt, at de vare indstiftede af Vorherre. Det er blot for at betegne Tankeretningen, jeg nævner dette. Og selv de, der have modsagt disse falske Fremstillinger, have ikke kunnet gaae videre, end at de have stillet Monarkiets Integritet og Danmarks Frihed og Selvstændighed fuldkommen i lige Linie. Dette synes mig altsaa at være den største Fare; thi vi vide jo af Erfaring, at naar Kampen begynder, saa gaaer der ved Siden af denne Underhandlinger, da vi maae erkjende, at vi som den mindre Magt vanskeligt kunne finde